

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Φτάνει πια !!!

ΑΘΗΝΑ, 17 ΦΕΒΡΑΡΙΟ 1998

τεύχος 148

Ο Νίκος Μαζιώτης ανέλαβε τις ευθύνες του. Εμείς ας αναλάβουμε τις δικές μας.

Με επιστολή του, που έστειλε στις 11/2/98 και δημοσιεύθηκε στις 13/2/98 στην Ελευθεροτυπία, ο Νίκος Μαζιώτης αναλαμβάνει τις ευθύνες του, ξεκαθαρίζοντας το σκηνικό που είχε δημιουργηθεί μετά την σύλληψή του στις 13 του περασμένου μήνα. Αναλαμβάνει τις ευθύνες του πλέον και τυπικά. Ουσιαστικά, τις είχε ήδη αναλάβει πριν πολλά χρόνια...

Δηλωμένος Αναρχικός και αντίπαλος της κρατικής βίας, ο Νίκος Μαζιώτης στάθηκε επί μία και πλέον δεκαετία συνεπής στις ιδέες που διακήρυξε. Αρνήθηκε να υπηρετήσει τους καταπιεστικούς μηχανισμούς του εκθρικού κράτους. Κατέλαβε δημόσιους χώρους διαμαρτυρόμενος για την καταπίεση που αυτό το εκθρικό κράτος επέβαλε σε φίλους και συντρόφους του. Προχώρησε σε πιο δυναμικές ενέργειες αντιστεκόμενος - στο μέτρο των δυνάμεών του - στην κρατική τρομοκρατία.

Πλήρωσε αυτή του τη συνέπεια με διώξεις, συλλήψεις, δίκες, καταδίκες, φυλακίσεις. Δέχθηκε τη λάσπη των ΜΜΕ και την καταφρόνηση των «καθώς πρέπει» υπάκουων δούλων της εξουσίας. Και δεν λύγισε... Σήμερα, βρίσκεται και πάλι αιχμάλωτος στα χέρια του εκθρού. Δικάζεται και πάλι επειδή αρνείται να υπηρετήσει τους εκθρούς του. Αύριο, θα ξαναδικαστεί επειδή τόλμησε να στραφεί εναντίον τους...

Δεν θα σταθούμε, όμως, περισσότερο στο τί έκανε ο Νίκος. Ό,τι ήταν να ειπωθεί από τη δική του πλευρά, το είπε ο ίδιος. Η ανάληψη των ευθυνών είναι ένα γεγονός, όμως, που δείχνει ξεκάθαρα και τις δικές μας - όλων μας - τις ευθύνες. Και οι ευθύνες αυτές είναι διπλές.

Ευθύνη - πρώτα και κύρια - να συνεχίσουμε τον αγώνα που αγωνίζεται ο Νίκος Μαζιώτης. Να συνεχίσουμε τον αγώνα ενάντια στο κράτος και την εξουσία... Ενάντια στη βία και την αυθαιρεσία... Ενάντια στην τρομοκρατία. Ο αγώνας δεν είναι παρά ο αγώνας κάθε ανθρώπου που πασχίζει να ελευθερωθεί χωρίς να σκλαβώσει κανέναν άλλο. Δεν είναι λοιπόν ο αγώνας «του Μαζιώτη». Δεν είναι ο αγώνας «των Αναρχικών». Είναι ο αγώνας όλων των Ανθρώπων που δικαιούνται να φέρουν αυτό το όνομα. Ας συνεχίσουμε, λοιπόν, αυτόν τον Αγώνα, ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ ΚΑΙ Μ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΥΝΑΤΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ. Καθένας ας κάνει ό,τι νομίζει πιο πρόσφορο και πιο αποτελεσματικό. Καθένας ας κάνει ό,τι μπορεί.

Ευθύνη - το ίδιο πρώτα και κύρια - να απελευθερώσουμε το Νίκο Μαζιώτη κι όλους τους αιχμάλωτους του κοινωνικού πολέμου απ' τα κρατικά κάτεργα. ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ ΚΑΙ Μ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΥΝΑΤΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ. Καθένας ας κάνει ό,τι νομίζει πιο πρόσφορο και πιο αποτελεσματικό. Καθένας ας κάνει ό,τι μπορεί.

Ξέρουμε πως κάποιοι θα τρομάξουν από αυτό το **ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ ΚΑΙ Μ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΥΝΑΤΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ**. Δεν έχουμε καμιά διάθεση να τους καθουσκιάσουμε. Πρέπει, ωστόσο, να διευκρινίσουμε πως, όταν λέμε «**ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ ΚΑΙ Μ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΥΝΑΤΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ**», το εννοούμε. Και δεν θα πέσουμε στην παγίδα του διαχωρισμού των όποιων ενεργειών μας σε «νόμιμες» και «παράνομες».

Αρνιόμαστε τα κριτήρια που θεσπίζει η εξουσία για το τί είναι «νόμιμο» και τί «παράνομο». Δεν είναι δυνατόν να κάνουμε έναν αγώνα ενάντια στην εξουσία, αποδεχόμενοι τους κανόνες της. Πρώτ' απ' όλα, είναι γνωστό πως η πρώτ. που ποδοπατάει αυτά τα κριτήρια κι αυτούς τους κανόνες, είναι η ίδια η εξουσία που τους θέσπισε. Τους ποδοπατάει κάθε φορά που οι κανόνες αυτοί δεν εξυπηρετούν τα συμφέροντά της. Τους θεσπίζει και τους καταργεί πάντα ερήμην μας. Κι η αγωνία μας δεν είναι πώς θα συμμετάσχουμε κι εμείς σ' αυτή την φαρσοκωμωδία, αλλά πώς θα την καταργήσουμε.

Γνωρίζουμε πως η εξουσία δεν «νομοθετεί» μόνο με την «βουλή» της και με τα «αρμόδια κρατικά όργανά» της. Γνωρίζουμε πως «νομοθετεί» - πάνω απ' όλα - με την επιβολή της «ιδεολογίας της» στον κόσμο, μέσα από τον μηχανισμό της προπαγάνδας της (μηχανισμό πολύμορφο και ποικιλότροπο, που περιλαμβάνει δεκάδες «πληντήρια εγκεφάλων», από την θρησκεία και την εκκλησία μέχρι τα ΜΜΕ και την διαφήμιση). Αρνιόμαστε, λοιπόν, και τα «κριτήρια» που «θεσπίζει η κοινωνία», αφού είναι φανερό πως η κοινωνία δεν θεσπίζει απολύτως τίποτε, τουλάχιστον ανεπηρέαστη κι ελεύθερη απ' τις, ολέθριες για τον Άνθρωπο, κρατικοεξουσιαστικές παρεμβάσεις.

Διεκδικούμε, λοιπόν, και άρα ασκούμε το αναφαίρετο δικαίωμα του κάθε Ανθρώπου να κρίνει μόνος του, ελεύθερα και ανεπηρέαστα, το τί θα πρέπει και το τί δεν θα πρέπει να κάνει. Διεκδικούμε και ασκούμε το αναφαίρετο δικαίωμα του κάθε Ανθρώπου να κρίνει, ελεύθερα και ανεπηρέαστα, τις όποιες ενέργειες των Συν-Ανθρώπων του. Αρνιόμαστε κάθε ανάθεση της διεκδίκησης και της άσκησης αυτών των δικαιωμάτων σε οποιονδήποτε τρίτο εν ονόματι οποιασδήποτε συγκεκριμένης ή αφηρημένης οντότητας («στο όνομα του βασιλέως», «στο όνομα του ελληνικού λαού», «στο όνομα του θεού», «στο όνομα του κοινωνικού συνόλου...»). Η μόνη «νομιμότητα» κι η μόνη «παρανομία» που μπορούμε να αναγνωρίσουμε είναι αυτή που πηγάζει από την εσωτερική ηθική δομή και τάξη του ατόμου.

Νοούμε το άτομο, ως άτομο μέσα στο κοινωνικό σύνολο και νοούμε το σύνολο, ως σύνολο ατόμων. Η προσπάθεια - που στην σύγχρονη κοινωνία μας εμφανίζεται ως «φυσιολογική» - του ενός να δικτατορεύσει επί του άλλου, δεν είναι δυνατόν να θεωρηθεί ούτε «νόμιμη», ούτε «παράνομη». Κάθε τέτοια προσπάθεια, ωστόσο, δικαιολογεί την αντίστοιχη αντι-προσπάθεια.

Σκοπός μας, δεν είναι όμως η συγγραφή ενός ακόμη μανιφέστου. Σκοπός μας, είναι η ανάληψη των ευθυνών και ο αγώνας, **ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ ΚΑΙ Μ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΥΝΑΤΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ**. Πιστεύουμε πως αυτά τα μέσα και αυτοί οι τρόποι υπαγορεύονται από την κάθε ιδιαίτερη στιγμή του αγώνα και διεκδικούμε το δικαίωμα του κάθε Ανθρώπου να επιλέξει, την κάθε ιδιαίτερη στιγμή, το καταλληλότερο μέσο και τον αποτελεσματικότερο τρόπο. Πιστεύουμε και διεκδικούμε το δικαίωμα κάθε άλλου Ανθρώπου να συμφωνήσει ή να διαφωνήσει και να ενεργήσει ανάλογα.

Πιστεύουμε πως στο μέλλον, η απελευθέρωση του Ανθρώπου θα οδηγήσει και στην απελευθέρωση του Κοινωνικού Συνόλου, με αποτέλεσμα την ανατροπή της «φυσιολογικότητας» όλων αυτών των συγκρούσεων. Εκεί στοχεύει ο αγώνας μας.

Αναρχική Πρόταση / Αναρχικός Μαύρος Σταυρός, Αθήνα, 17/2/1998

Ο Αναρχικός υπενθυμίζει στους αναγνώστες του πως ο αγώνας των κατοίκων της Ολυμπιάδας Χαλκιδικής ενάντια στην εγκατάσταση της TVX GOLD, που απειλεί την υγεία και τη ζωή τους, δεν έχει ακόμη «τελειώσει». Παράλληλα, υπενθυμίζει στους κατοίκους της Χαλκιδικής πως ο αγώνας του Νίκου Μaziώτη συνεχίζεται.
Η αλληλεγγύη είναι ένα όπλο που χρειάζεται δυο τουλάχιστον χειριστές για να μπορέσει να λειτουργήσει...